

Arrest

nr. 317 450 van 27 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX**
 Piersstraat 39
 1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 25 november 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 november 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 oktober 2024 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

De vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 7 september 2024 in Polen omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Op 23 oktober 2024 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Poolse autoriteiten.

Op 25 oktober 2024 stemmen de Poolse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) c van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

Op 13 november 2024 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw H. L. A. (...), verder de betrokkene genoemd, die verklaarde de Eritrese nationaliteit te hebben bood zich op 11.10.2024 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij diende formeel een verzoek in op 11.10.2024. Ze verklaarde nergens eerder een verzoek te hebben ingediend maar vingerafdrukken te hebben gegeven in Polen.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene eerder een verzoek indiende in Polen op 07.09.2024.

De betrokkene werd in het kader van haar verzoek gehoord op 23.10.2024. Ze verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Betrokkene stelde dat ze geen familieleden heeft die in België of in een andere lidstaat verblijven. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene geen identiteitsdocumenten voorleggen, ze verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Betrokkene verklaarde dat ze Eritrea in 2018 heeft verlaten, ze reisde te voet naar Ethiopië waar ze tot oktober 2023 in Addis Abeba verbleef. Betrokkene stelde dat ze vervolgens per vliegtuig naar via Rusland naar Wit-Rusland reisde en dat deze reis was geregeld door de smokkelaar. Ze verklaarde dat ze van oktober 2023 tot september 2024 in Wit-Rusland aan de Poolse grens verbleef. Ze trok uiteindelijk te voet de grens met Polen over. Betrokkene stelde dat ze ongeveer 20 dagen in Polen verbleef, eerst in een gesloten centrum en daarna in een open centrum. Ze verklaarde dat ze er verplicht werd haar vingerafdrukken te geven en internationale bescherming aan te vragen maar dat Polen voor haar slechts een doorreisland was. Ze reisde per trein verder via Duitsland (5 dagen) naar België waar ze op 10.10.2024 aankwam.

Tijdens haar persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder vroegen we de betrokken of zij op vlak van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat ze in Ethiopië hoorde dat België een goed en veilig land is en daarom besloot ze dat België haar doel was. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Polen omdat ze er werd verkracht en geslagen door de Poolse politie. Ze wil niet terugkeren naar Polen.

Op 23.10.2024 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Poolse instanties. Zij stemden op 25.10.2024 in met ons verzoek conform artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking

tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Polen een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Poolse instanties stemden op 25.10.2024 in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond".

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Polen ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Poolse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Polen ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden zal worden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Polen "indirect refoulement" impliceert merken we op dat Polen partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Polen staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de

daartoe bevoegde Poolse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 25.10.2024 hebben de Poolse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Polen. De betrokkene zal na overdracht in Polen zijn verzoek kunnen hervatten.

Polen onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat ze een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat ze in Ethiopië hoorde dat België een goed en veilig land is. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Polen omdat ze er werd verkracht en geslagen door de Poolse politie. Betrokkene gaf niet aan of ze in Polen contact heeft genomen met de autoriteiten om aangifte te doen van deze zaken. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde of staaft en dat ze geen medische attesten aanbracht die haar verklaringen kunnen ondersteunen. Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat ze onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. We wensen verder op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van ongewenst seksueel geweld. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van seksueel geweld, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Poolse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Polen. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Poolse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van seksueel geweld, het relaas van betrokkene laat niet toe te concluderen dat de Poolse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Poolse grondgebied verblijven en slachtoffer zijn geworden van seksueel geweld. Daarnaast vermelden we hier ook dat Polen het Verdrag van de Raad van Europa over het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, heeft geratificeerd. Ook de Europese richtlijn 2012/29/EU van 25 Oktober 2012 'tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten' bindt Polen ertoe betrokken verzoekster desgevallend te beschermen en verschaft aan verzoekster een grond om haar rechten op het grondgebied van Polen uit te putten.

Betrokkene verklaarde dat Polen voor haar een doorreisland was, ze werd er echter tegengehouden door de autoriteiten en door hen verplicht haar vingerafdrukken te geven en internationale bescherming aan te vragen. We benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene zijn vingerafdrukken diende te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat zij verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Polen ondanks het feit dat zij het niet van plan was om dit te doen benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Polen en dat ze steeds de mogelijkheid had om het grondgebied van Polen weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op

basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Polen de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles"(ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Karolina Rusilowicz; Maja Lysienka; Ewa Ostaszewska-Zuk, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland> , laatste update op 13.06.2024, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Het rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn over de toegang tot de procedure voor personen die terugkeren onder de Dublin verordening. Wanneer een verzoeker Polen verlaat voor er een beslissing werd genomen kan zijn verzoek worden heropend en verdergezet als hij binnen de 9 maanden naar Polen terugkeert. Als een verzoeker niet binnen de 9 maanden terugkeert zal zijn verzoek afgesloten worden en kan hij bij zijn terugkeer enkel een volgende verzoek indienen. In dat geval zal het verzoek niet onmiddellijk op zijn inhoud worden beoordeeld maar een ontvankelijkheidsonderzoek moeten ondergaan. (AIDA p.36)

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra. Ze hebben recht op opvang gedurende alle procedures om internationale bescherming, er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure. (AIDA p. 54). Het rapport stelt dat verzoekers de keuze hebben tussen verblijven in een opvangcentrum of een grotere financiële tegemoetkoming krijgen en verblijven op de privémarkt. (AIDA p. 58) Er zijn volgens het rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten. (AIDA p. 54). De financiële steun die verzoekers krijgen zowel in de opvangcentra als voor privé-accommodatie is vaak niet voldoende om hun eigenlijke kosten te dekken. Deze tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. in een opvangcentrum te helpen met verschillende taken. (AIDA p. 59). De omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, hoewel ze nog steeds kunnen verschillen van centrum tot centrum (AIDA p. 63-64)

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde dat ze in goede gezondheid is. De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (AIDA p. 72). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is. (AIDA p. 71-73). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat in het geval van de betrokkene de in Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen niet zouden volstaan.

We merken in deze verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de

wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Poolse autoriteiten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van de Dublin III-Verordening, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en verder voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout aan.

De verzoekende partij stipt aan dat ze eerder te maken heeft gehad met geweld in Polen en dat ze er werd verkracht. Ze verwijst naar het AIDA rapport van 2021 dat gewag maakt van problemen inzake toegang tot de opvang nadat er een verzoek om internationale bescherming werd ingediend. Zo moeten asielzoekers zich binnen de twee dagen aanbieden in een opvangcentrum, zoniet wordt hun procedure stopgezet. Er wordt geen transport naar het opvangcentrum voorzien, waardoor het soms moeilijk is om er tijdig te geraken. Soms worden de transportkosten niet vergoed. Het rapport stipt ook aan dat verzoekers om internationale bescherming moeilijkheden ondervinden bij het verkrijgen van een financiële tegemoetkoming. Dit betreft dan wel asielzoekers die er niet voor kiezen om in een opvangcentrum te verblijven.

Verzoekster stipt ook nog aan dat Polen zijn grenzen heeft gesloten en dat vluchtelingen worden teruggedreven aan de grens. In oktober 2021 heeft Amnesty International de pushbacks aangeklaagd. Ook op 11 april 2022 maakte Amnesty International gewag van teruggedrijvingen met geweld aan de grens.

In januari 2024 kondigde Polen aan dat zij geen enkele migrant nog zouden terugnemen onder de vorm van relocatie.

In 2024 kaartte de Norwegian refugee Council de problematische situatie aan van vluchtelingen aan de grens.

Vervolgens verwijst verzoekster naar het Aida rapport van 2023 (update juni 2024) waarin bezorgdheden worden geuit aangaande de Dublin terugkeerders. Zo legt de Poolse wet een termijn van 9 maanden op om de procedure te heropenen. Dublin terugkeerders kunnen vastgehouden worden bij hun terugkeer en de termijn van vasthouding kan de 6 maanden overschrijden. Zelfs indien de procedure wordt heropend wordt deze onmiddellijk onontvankelijk verklaard. Verder zijn de opvangcondities niet goed en is er een gelimiteerde medische en psychologische zorg. Dublin terugkeerders krijgen weinig informatie omtrent de procedure en hun rechten. De verzoekende partij is van oordeel dat zij dreigt te zullen worden teruggestuurd naar Eritrea.

Zij verwijst naar 2 rechterlijke beslissingen van 2022 waarbij beslist werd dat de overdracht naar Polen een schending zou uitmaken van artikel 4 van het Handvest.

Daarnaast verwijst ze opnieuw naar het Aida rapport en stelt ze dat dit rapport in het algemeen een aantal tekortkomingen aanhaalt voor asielzoekers. Zowel wat betreft de opvang, de procedure en de aanwezigheid van medische zorg.

De verzoekende partij stipt ook aan dat de Poolse eerste minister in 2024 heeft aangekondigd dat het recht op asiel gedeeltelijk kan worden geschorst voor migranten die Polen illegaal hebben betreden.

De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en door artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is om tegen de genomen beslissing een rechtsmiddel aan te wenden.

De bestreden beslissing bevat een uitgebreide motivering, zowel in rechte als in feite. De verzoekende partij betwist in haar middel nergens de vaststellingen dat haar vingerafdrukken in Polen geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming, waardoor deze lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Voorts wordt in de bestreden beslissing uiteengezet waarom geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening en artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij gaat hierbij uitgebreid in op de verklaringen die de verzoekende partij tijdens haar gehoor aflegde en de situatie voor asielzoekers en Dublin terugkeerders in Polen, zoals deze blijkt uit de recente en gezaghebbende bron, met name het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project Asylum Information Database, met een laatste update op 13 juni 2024 (hierna: het AIDA rapport). Er wordt ook uitdrukkelijk ingegaan op het risico op (indirect) refoulement en de toegang tot de asielprocedure in Polen. De gemachtigde gaat hierbij concreet in op de specifieke situatie van de verzoekende partij, wier eerder in Polen ingediende verzoek om internationale bescherming werd ingetrokken en merkt op dat het AIDA rapport stelt dat zij na overdracht in Polen opnieuw toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen.

Tot slot blijkt tevens dat de gemachtigde op uitgebreid gemotiveerde wijze heeft aangegeven waarom de overdracht aan de Poolse autoriteiten geen schending van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest met zich mee brengt. De verzoekende partij brengt terzake in haar enig middel een inhoudelijke kritiek naar voor waaruit blijkt dat zij begrijpt op welke juridische en feitelijke gegevens dit besluit berust.

De verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat de uitgebreide motieven, zoals opgenomen in de bestreden akte, niet afdoende zouden zijn in het licht van de door de formele motiveringsplicht gestelde vereisten.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het

zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan op het eerste zicht niet worden aangenomen.

Gelet op de inhoudelijke kritiek van de verzoekende partij betreffende de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming, voert de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden.

De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) c van de Dublin III-Verordening als haar juridische grondslag.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. (...)”.

Artikel 18 (1) c en (2), eerste lid van de Dublin III-Verordening bepaalt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

(...)

2. (...)

Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen”

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekende partij in haar middel nergens de concrete overwegingen betwist of weerlegt die de gemachtigde van de Staatssecretaris ertoe hebben gebracht Polen verantwoordelijk te achten voor de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg kon de gemachtigde van de Staatssecretaris in beginsel rechtsgeldig concluderen tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij meent dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle recente beschikbare en objectieve informatie over het Poolse opvangsysteem, die getuigen van het risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Polen, nu zij in dit land een verzoek om internationale bescherming had ingediend op 7 september 2024 en gezien de Poolse autoriteiten zich op 25 oktober 2024 akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18 (1) c van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Poolse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening, waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3 (2) tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts betrekking heeft op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16, PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie, waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

Gelet op het voorgaande dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar

individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de verwerende partij, blijkens de motieven opgenomen in de bestreden akte, gevolg heeft gegeven aan de verplichtingen die op haar rusten in het kader van de door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest geboden bescherming van de grondrechten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin terugkeerders in Polen. Zij heeft zich hierbij gesteund op het AIDA rapport en heeft daarnaast rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij.

Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen en praktische obstakels die uit het voormelde rapport zijn gebleken, is de verwerende partij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Polen er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Het komt aan de verzoekende partij toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar anders over moet worden gedacht.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij tijdens het Dublin-interview verklaart dat zij in Ethiopië hoorde dat België een goed en veilig land is en daarom besloot dat België haar doel was. Ze uitte verzet tegen een overdracht aan Polen omdat ze er werd verkracht en geslagen door de Poolse politie.

Hieromtrent motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene verklaarde dat ze een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat ze in Ethiopië hoorde dat België een goed en veilig land is. We benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat haar verzoek dient te worden behandeld. Het dient verder te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Polen omdat ze er werd verkracht en geslagen door de Poolse politie. Betrokkene gaf niet aan of ze in Polen contact heeft genomen met de autoriteiten om aangifte te doen van deze zaken. Daarnaast benadrukken we ook dat betrokkene de omstandigheden van het incident niet verder duidde of staafde en dat ze geen medische attesten aanbracht die haar verklaringen kunnen ondersteunen.

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien betrokkene van oordeel was dat ze onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. We wensen verder op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van ongewenst seksueel geweld. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van seksueel geweld, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Poolse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Polen. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Poolse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van seksueel geweld, het relaas van betrokkene laat niet toe te concluderen dat de Poolse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Poolse grondgebied verblijven en slachtoffer zijn geworden van seksueel geweld. Daarnaast vermelden we hier ook dat Polen het Verdrag van de Raad van Europa over het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, heeft geratificeerd. Ook de Europese richtlijn 2012/29/EU van 25 Oktober 2012 ‘tot vaststelling van minimumnormen voor de rechten, de ondersteuning en de bescherming van slachtoffers van strafbare feiten’ bindt Polen ertoe betrokken verzoekster desgevallend te beschermen en verschaft aan verzoekster een grond om haar rechten op het grondgebied van Polen uit te putten.”

De verzoekende partij weerlegt in haar verzoekschrift deze motieven, die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie, niet.

Waar de verzoekende partij verwijst naar pushback acties en problemen aan de grens met Wit-Rusland, wordt het bestaan van dergelijke praktijken in Polen niet betwist, doch wordt er in casu op gewezen dat de Poolse instanties hebben ingestemd op 25 oktober 2024 met haar terugname op grond van artikel 18 (1) c van de Dublin III-Verordening. Dit betekent dat haar in Polen ingediend verzoek om internationale bescherming werd ingetrokken of gestaakt en dat de Poolse instanties na overdracht het onderzoek kunnen hervatten en dit verzoek zullen afronden of dat de verzoekende partij een nieuw verzoek zal kunnen indienen. Dit betekent eveneens dat zij haar niet zullen verwijderen zonder een gedegen en volledig onderzoek van dit verzoek, dat de verzoekende partij zal gemachtigd zijn in Polen te verblijven in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang te verkrijgen.

Het betoog van de verzoekende partij heeft geen betrekking op de omstandigheden waarin zij thans zal terechtkomen in Polen als Dublin terugkeerder, die na een intrekking van een verzoek om internationale bescherming heeft in Polen, of haar verzoek zal kunnen hervatten of een nieuw verzoek zal kunnen indienen en ten aanzien van wie Polen uitdrukkelijk heeft ingestemd met de terugname.

De situatie van de verzoekende partij moet als Dublin terugkeerder worden onderzocht en zij kan niet worden beschouwd als iemand die illegaal de grens oversteekt. De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de situatie van de vreemdelingen die illegaal de Wit-Russisch-Poolse grens overschrijden. Het weze herhaald dat de Poolse autoriteiten uitdrukkelijk hebben ingestemd met de overdracht van verzoekster.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt voorts dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. Daarbij moet volgens het Hof wel worden beoordeeld of de vreemdeling na overdracht een reëel risico loopt om aan dergelijke praktijken te worden blootgesteld (HvJ, C-392/22, X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, 29 februari 2024).

De verzoekende partij maakt een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest op individuele gronden niet aannemelijk.

De verzoekende partij citeert voorts uit passages uit het AIDA rapport, waaruit blijkt dat er kritische bemerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen, maar toont hiermee niet aan, gelet op de motieven van de bestreden beslissing, dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie zullen belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De verzoekende partij verwijst naar een verklaring van de Poolse eerste minister, Donald Tusk, op 12 oktober 2024, die heeft aangekondigd, als deel van de Poolse migratiestrategie, een in de tijd en territoriaal beperkte opschorting door te voeren van het recht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name voor de personen die illegaal vanuit Wit-Rusland de grens met Polen oversteken, en betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze actuele politieke tendens in Polen.

De verzoekende partij maakt echter geheel niet aannemelijk hoe dit alles, dat overigens nog om een toekomstig plan gaat en vooralsnog niet wordt uitgevoerd, haar persoonlijke situatie zou kunnen beïnvloeden.

In casu hebben de Poolse autoriteiten immers, het weze herhaald, uitdrukkelijk toegestemd met de verplichting om het door de verzoekende partij ingediende verzoek om internationale bescherming te behandelen conform artikel 18 (1) van de Dublin III-Verordening. Door naar de recente aankondiging van Donald Tusk en de politieke tendensen in Polen te verwijzen, toont de verzoekende partij niet aan dat zij door deze toekomstige strategie zou kunnen worden geraakt.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij geen toegang zal hebben tot de asielprocedure en de waarborgen geboden door het Vluchtelingenverdrag en de Europese richtlijn, noch dat haar verzoek om internationale bescherming niet zal worden onderzocht.

De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen geen rekening heeft gehouden of dat zij hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Waar de verzoekende partij, met verwijzing naar het AIDA rapport, gewag maakt van problemen voor Dublin terugkeerders, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hiermee terdege rekening heeft gehouden. In de

bestreden beslissing kan hieromtrent worden gelezen: *“Een recente bron betreffende de procedure tot het bekomen van bescherming en opvangfaciliteiten in Polen is het recent geactualiseerde rapport van het onder meer mode door de “European Council on Refugees and Exiles”(ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Karolina Rusilowicz; Maja Lysiena; Ewa Ostaszewska-Zuk, <http://www.asylumineurope.org/reports/country/poland> , laatste update op 13.06.2024, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Het rapport stelt dat er enkele bezorgdheden zijn over de toegang tot de procedure voor personen die terugkeren onder de Dublin verordening. Wanneer een verzoeker Polen verlaat voor er een beslissing werd genomen kan zijn verzoek worden heropend en verdergezet als hij binnen de 9 maanden naar Polen terugkeert. Als een verzoeker niet binnen de 9 maanden terugkeert zal zijn verzoek afgesloten worden en kan hij bij zijn terugkeer enkel een volgende verzoek indienen. In dat geval zal het verzoek niet onmiddellijk op zijn inhoud worden beoordeeld maar een ontvankelijkheidsonderzoek moeten ondergaan. (AIDA p.36)*

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvang vanaf het moment ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra. Ze hebben recht op opvang gedurende alle procedures om internationale bescherming, er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de gewone, versnelde en ontvankelijkheidsprocedure. (AIDA p. 54). Het rapport stelt dat verzoekers de keuze hebben tussen verblijven in een opvangcentrum of een grotere financiële tegemoetkoming krijgen en verblijven op de privémarkt. (AIDA p. 58) Er zijn volgens het rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden anders wordt hun verzoek afgesloten. (AIDA p. 54). De financiële steun die verzoekers krijgen zowel in de opvangcentra als voor privé-accommodatie is vaak niet voldoende om hun eigenlijke kosten te dekken. Deze tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. In een opvangcentrum te helpen met verschillende taken. (AIDA p. 59). DE omstandigheden in de Poolse opvangcentra zijn in het algemeen beter dan in het verleden, hoewel ze nog steeds kunnen verschillen van centrum tot centrum (AIDA p. 63-64)

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.” De verzoekende partij beperkt er zich toe te herhalen wat in het AIDA rapport staat en wat niet door de verwerende partij wordt betwist, maar verder brengt zij geen concrete gegevens aan waarom dit volgens haar dan wel voldoende is om in haar geval te stellen dat zij in een situatie zal terechtkomen die gelijkgesteld kan worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest, zodat zij de motivering niet aan het wankelen brengt.

De Raad herhaalt dat het Hof van Justitie in het arrest Jawo heeft gesteld dat de hoge drempel van zwaarwegendheid slechts bereikt is *“wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”*. De verzoekende partij toont niet aan dat deze hoge drempel in casu zou zijn bereikt.

Ook door louter opnieuw te citeren uit het AIDA rapport betreffende de problemen die kunnen bestaan bij het verkrijgen van toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, weerlegt de verzoekende partij de pertinente motieven in de bestreden beslissing hieromtrent op geen enkele wijze. De motieven luiden als volgt: *“Betrokkene verklaarde dat ze in goede gezondheid is. De Poolse wetgeving waarborgt toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden als Poolse staatsburgers (AIDA p. 72). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren zoals de afgelegen locatie van de Poolse opvangcentra en de taalbarrière. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is. (AIDA p. 71-73). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. Tot op heden bracht betrokkene geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Polen zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

De Raad merkt te dezen nog op dat de recente rechtspraak van het EHRM stelt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

Dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen, volstaat niet om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In het licht van voormelde elementen wordt niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij nog nader onderzoek had moeten voeren. De verzoekende partij toont niet aan, en er blijkt niet, dat zij als verzoeker om internationale bescherming in geval van een Dublin overdracht aan Polen geen toegang zal hebben tot de procedure tot internationale bescherming, tot de opvang, rechtsbijstand en materiële bijstand en passende gezondheidszorg.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest niet aantoonde, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Polen, noch op individuele gronden. Zij weerlegt de in dit verband door de verwerende partij gedane vaststellingen niet.

Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Polen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich gelet op artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening alsnog bevoegd diende te verklaren.

De verzoekende partij maakt op het eerste zicht daarnaast ook niet aannemelijk dat de verwerende partij geen grondig, volledig en geactualiseerd onderzoek heeft gevoerd naar de situatie in Polen. Er blijkt prima facie niet dat bepaalde relevante elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek, noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

De vaststelling dat er geen ernstig middel werd aangevoerd volstaat om de onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU